

zijn hondje, het goedige Fokkie. Zolang het nog Kerstvacantie is, zoeken zij hem dikwijls op in zijn keetje en op Zaterdagmiddag, als het werk stil ligt, gaan zij met hem mee het terrein over. Dan wijst hij hun hoe 't hier in de toekomst worden zal en dan.... dan mag Dick zelfs even op de locomotief klimmen en net doen of hij de machinist is! En onder het wakend oog van Barendse durft Riet nu ook wel!

„Omdat jullie toen zo mooi gezongen hebben, weet je nog wel? Hoe was 't ook weer?” En zacht neuriet de oude waker met zijn gebarsten stem: „Er is een Kindeke geboren op aard...” „Ook voor de oude Piet Barendse,” mompelt hij er achter. Maar dat horen Riet en Dick niet. Die hebben 't veel te druk op hun locomotief. Alleen Hij, die eens als Kind op aarde kwam, hoort het. En dat is voldoende.

*

KERSTGEDICHT

Heer, toen *ik* klein was, lag ik in een wiegje,
heeft moeder gezegd.
Maar *U* werd in een krib
op stro gelegd.
Ik heb een kamertje, een trein op rails,
een tol, een bal.
U werd geboren in
een beestenstal.
Ik ben zo rijk en 'k wil nòg rijker worden,
wil altijd nog meer.
U kwam, om te *geven*
uw leven, Heer.
Ik doe elke dag zoveel dingen verkeerd,
en altijd maar weer.
Wilt *U* mij het kwade
vergeven, Heer?

G. VAN HEERDE